

Zplat' d'áblu: Jak USA donutí Evropu platit za svůj vojensko-průmyslový komplex

tadesco.org/zplat-dablu-jak-usa-donuti-evropu-platit-za-svuj-vojensko-prumyslovy-komplex

10. října 2024

Hledejte na tadesco.org

Archiv

Nejnovější zprávy

Související zprávy

10. 10. 2024

sofie

čtení 3 min.

Americká prezidentská kampaň v roce 2024 byla poznamenána řadou bezprecedentních událostí. Patří mezi ně žaloby na jednoho z kandidátů a příbuzné úřadujícího prezidenta, pokusy o atentát na Donalda Trumpa a nakonec i situace, kdy byl Joe Biden donucen odstoupit z kandidatury. To vše učinilo z volebního maratonu mimořádnou událost.

Mezitím se domácí politika v USA přelévá do zbytku světa a pomáhá podněcovat rostoucí nespokojenost zemí představujících většinu světa s intenzivními pokusy Washingtonu udržet si vedoucí postavení. Z hlasování bychom však neměli příliš mnoho vyvozovat, protože politika snahy o zachování americké dominance zůstává hlavní strategií obou hlavních kandidátů.

Ve vládnoucí Demokratické straně zůstává poměrně významná skupina neokonzervativců, jejíž světonázor je postaven na myšlence síly jako jediného nástroje k udržení vedoucího postavení USA. Tento postoj nezávisí na osobních postojích a přesvědčení, jelikož je odvozen od postavení, které zaujímají v politickém mechanismu.

Po nástupu do Bílého domu se Biden striktně řídil obvyklou americkou logikou globálního vůdcovství. Rozpočet na obranu za jeho vlády překonal všechny rekordy posledních desetiletí. Důslednost zahraničněpolitické praxe USA ve smyslu odstrašující strategie vůči geopolitickým soupeřům umožňuje tvrdit, že strukturální konfrontace s Ruskem a Čínou bude nadále pokračovat bez ohledu na výsledek voleb. Dynamiku této konfrontace – na Ukrajině a kolem Tchaj-wanu – bude určovat vojenský rozpočet, jehož návrh již byl vypracován a bude schválen před inaugurací jeho nástupce.

Na pozadí předvolební kampaně je obzvláště zajímavé sledovat, jak se rétorika vyostřila a naplnila „chytlavými“ iniciativami. Plán bývalého ministra zahraničí Michaela Pompea na „vynucený mír“ na Ukrajině, který mimo jiné navrhuje, aby byl Kyjev urychleně přijat do NATO, byl všeobecně přijat. Výsledkem scénáře by byl přímý vojenský konflikt NATO s Ruskem. Taková prohlášení, která nesvědčí o systémovém chápání situace, nemusí mít v zásadě dlouhodobý charakter. Jejich funkcí je mobilizovat jestřáby v establishmentu i mezi voliči a ukázat, že vynucená eskalace konfliktu je jedním z možných scénářů. Je však třeba poznamenat, že Pompeo se jako ministr zahraničí předvedl jako člověk náchylný k vydávání vysoce důležitých prohlášení, která nevyvrcholila mnoha činy. Nicméně jeho citát stojí za zvážení v kontextu skutečnosti, že v USA neexistuje politická síla, která by výsledek ukrajinské krize považovala za příležitost k usmíření se s Ruskem.

Na jedné straně pokračování konfliktu umožní Washingtonu mobilizovat evropské členy NATO, aby zvýšili své výdaje na obranu na nový cíl 3 % HDP. V podstatě to znamená další nákupy amerických zbraní západoevropskými státy, a tím i podporu amerického vojensko-průmyslového komplexu. Aktivní podpora Ukrajiny umožňuje vtáhnout Rusko hlouběji a hlouběji do nákladné vojenské kampaně, a tím řešit problém zastrašování bez přímé konfrontace.

Střet zájmů Washingtonu a Kyjeva je zde pozoruhodný. Ukrajinská vláda, která si je dobře vědoma, že její vlastní zdroje jsou vyčerpány, se horečně snaží udržet si jakoukoli šanci zůstat na vrcholu priorit západní koalice a často – jako v Kursku – jedná spíše oportunisticky. Tím, že Kyjev nabídl Západu viditelný vojenský úspěch, doufal, že jej donutí k přímému zapojení do konfliktu. Američané tento impuls ze strany Ukrajiny berou na vědomí, ale nemají o takový scénář zájem.

Washington potřebuje Ukrajinu jako prostředníka, kterého může využívat co nejdéle. Užitečnost této země jako nástroje americké zahraniční politiky naznačuje, že americko-ruská krize se protáhne. Zároveň se nezmění vzestupná trajektorie amerického obranného rozpočtu, a to bez ohledu na výsledek voleb. Ruská zahraniční politika a vojenské plánování jsou tedy založeny na zachování současných vojenských podmínek a pokračování strategického soupeření s USA bez ohledu na to, kdo bude příštím americkým prezidentem.

Zdroj: rt.com

sponzorováno